

τυχές ἐν πλάσμα γυναικείον. Αἱ Τούρκισσαι, αἵτινες μισοῦσι τὰς τρίχας ἀπανταχοῦ, ἐπιθέτουσιν ὅπως προκαλέσωσι τὴν πτώσιν τῶν ὕλην τινὰ ἢ ἀποκαλοῦσι ῥόϋσμα, συγχειμένην ἐξ ἴσων μερῶν ἀσβέστου καὶ θείουχου ἀρσενικοῦ. Ἄλλ' ἀνάγκη ἢ ὕλη αὕτη νὰ μὲνη ὀλίγον χρόνον ἐπὶ τόπου καὶ νὰ ἐπιτηρῆται μετὰ μεγίστης περισκεψείας ἢ ἐπενέργειας αὐτῆς. Ἐγνώρισα πρὸ μικροῦ ὠραιοτάτην νεάνιδα, ἣτις παρεφρόνησεν ὑπὸ λύπης, διότι εἶδεν αὐξάνον ἐπὶ τῶν ῥοδίνων χειλῶν τῆς ὠραίου ζευγος μυστάκων. Τολμηρὰς τις ἰατρός ἠθέλησε νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν συγχρόνως ἀπὸ τὴν παραφροσύνην καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνος ἀπὸ τὴν ἐπέθεσε τὸ ῥόϋσμα, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸ παρὰ πολὺν καιρὸν. Ἡ νέα δὲν ἀπηλλάγη μὲν τῆς παραφροσύνης, ἀλλ' ἀντὶ τῶν τριχῶν ἀπέμειναν αὐτῇ παραμορφωτικαὶ οὐλαί.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν φώτων καὶ ἐν πλήρει δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, τινὲς προσέχουσιν ὅπως μὴ ἀποκόπτωσι τὴν κόμην ἢ τὸ γένειον ὅταν ἡ σελήνη φθίη καὶ κανονίζουσι κατὰ τὸ σεληνοδρόμιον τὰς τρίχας καὶ τὰς κόμας τῶν. Τοὺς καταγγέλλω εἰς τὰς σελίδας ταύτας ὡς ἀνθρώπους δεισιδαίμονας, οἵτινες πρέπει νὰ πιστεύωσι βεβαίως εἰς τὴν μαγείαν καὶ εἰς τὸν μανδραγόραν· ὡς ἀνθρώπους ἀμαθεστάτους, οἵτινες πρέπει νὰ τεθῶσιν ἀντιστρόφως ἐπὶ ὄνου, νὰ ὀδηγηθῶσιν ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν, μετὰ μεγάλης συνοδίας σαρωθρῶν, σφυρικτρῶν, ῥοπάλων, πυραγρῶν, καὶ ἄλλων ὀργάνων ἐντίμων καὶ πολυκρότων.

Οἱ ὄνυχες ἀνήκουσιν εἰς τὸ δέρμα καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ βασιλείου τῆς καλλονῆς. Πῶς δύναται νὰ ἦνε ὠραία χεὶρ τις μὲ δυσμόρφους ὄνυχας;

Οἱ ὄνυχες προσπίπτουσι τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, εἰς τοὺς ὁποίους δίδουσι στερεότητα, ὅπως πιέζωσι καὶ ἐγγίζωσιν. Εἰς τὴν χεῖρα αὐξάνουσιν ἐν χιλιοστὸν τοῦ μέτρου καθ' ἑβδομάδα. Εἰς τοὺς πόδας αὐξάνουσι τὸ αὐτὸ μῆκος ἐντὸς τεσσάρων ἑβδομάδων.

Ἡ περιποίησις τῶν ὄνυχων στενωῶς περιορίζεται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ μαχαιριδίου καὶ τῆς ψαλλίδος ἐνεργούντων ἐπὶ τοῦ ἐλευθεροῦ αὐτῶν χείλους, καὶ τοῦ ἐλεφαντίνου πιάστρου τοῦ σκοποῦντος νὰ προλάβῃ ὅπως ἡ ἐπίδερμις προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὄνυχος καὶ παρεκτείνεται ἐπ' αὐτῆς. Ἡ περιφέρεια τῆς ἐπίδερμιδος ταύτης δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κόπτεται, οὔτε πρέπει νὰ ἀποξέηται ἢ νὰ ῥινίζηται ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ὄνυχος, διότι τὸ τοιοῦτον παχύνει ὑπερμέτρως αὐτόν.

Οἱ ὄνυχες πρέπει νὰ καθαρίζωνται διὰ βρεγμένον ἀπομάκτρου, οὐδέποτε δὲ δι' ἐργαλείων ὀξέων. Δέον νὰ περικόπωνται οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν ἐν σχήματι καμπύλῳ καὶ ὄχι πολὺ βα-

θῶς· εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ποδὸς προτιμότερον εἶνε νὰ δίδωμεν σχῆμα τετραγωνικόν, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ὑποβάλλωμεν αὐτοὺς εἰς πιέσεις δι' ὑποδημάτων παρὰ πολὺ στενῶν.

Πολὺ συνιστῶμεν τὴν ἄνω μνημονευθεῖσαν πίεσιν πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ ἐλευθεροῦ χείλους τῆς ἐπίδερμιδος, τῆς περιοριζούσης τὴν βάσιν τοῦ ὄνυχος. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ποιῶμεν χρῆσιν τοῦ ἐλεφαντίνου πιάστρου δις τῆς ἑβδομάδος, ὅπως διατηρῶμεν ἀπεσπασμένην τὴν ἐπίδερμιδα ταύτην, χωρὶς οὐδῶλος νὰ προσβάλλωμεν τὴν ρίζαν τοῦ ὄνυχος. Ἄλλ' ἡ συχνὴ αὕτη χρῆσις καὶ μετὰ τινος βίας γινομένη, βλάπτει τὴν ρίζαν τοῦ ὄνυχος, καὶ προκαλεῖ τὸν σχηματισμὸν τῶν γνωστῶν λευκῶν κηλίδων.

Ὅταν οἱ ὄνυχες εἶνε ῥυπαροὶ ἢ χλωμοί, καλὸν εἶνε νὰ μεταχειρίζωμεθα τὸν ὀπὸν τοῦ λεμονίου.

Τὸ τηρεῖν τοὺς ὄνυχας μακροτάτους, εἶνε μωρία καὶ συνάμα ἀποδείξις θηλυπρεπείας. Ἀπαιτεῖται πρὸς περιποίησιν τῶν ἐπιδεικτικῶν τούτων ἐργαλείων νὰ χάνωμεν πολὺν χρόνον, καὶ νὰ στερούμεθα τῆς ἡδυπαθοῦς ἐκείνης περισφιγείας τῆς χειρός, ἣτις ἀρμόζει εἰς εὐγενεῖς ἄνδρας καὶ τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιθυμοῦσιν αἱ ὠραῖαι Κυραὶ. Πρέπει νὰ σεβώμεθα πολὺ ὀλίγον τὸν πολυτίμον χρόνον, ὅπως ἀποδίδωμεν τόσην θεραπείαν εἰς μέρος τόσον ἀσήμαντον τοῦ σώματός μας.

Εἰς τοὺς οἰονεὶ εὐνούχους τούτους *λέοντας* τοῦ *συρμού*, ἤθελον ψιθυρίσει τὸν στίχον τοῦ Δάντου,

A che vil fine convien che tu caschi!

«Εἰς ποῖον αἰσχρὸν τέλος σοὶ ἐπέπρωτο νὰ κατανήθης!»

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο Σ Α Π Ω Ν

Τοῦ σάπωνος ἡ ἐφεύρεσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, καθὸσον μνεῖα αὐτοῦ γίνεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ καὶ Παύλῳ τῷ Αἰγινήτῃ. Ὁ τελευταῖος ἀναφέρει ὅτι ὁ σάπων ἔχει καθαρτικὴν ιδιότητα, ὃ δὲ Πλίνιος, ὅτι οἱ Γαλάται μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὅπως καταστήσωσι τὴν κόμην αὐτῶν ξανθὴν· τὸν κατεσκευάζον δὲ ἐκ λίμην αὐτῶν ξανθῆν. Ὁ πρῶτος ποιότητος κατεσκευάζετο ὑπὸ τῶν Γαλατῶν ἐκ λίπους αἰγῆς καὶ τέφρας φηγοῦ, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἄνδρας μᾶλλον ἢ εἰς τὰς γυναῖκας. Ἄλλ' οἱ Γαλάται πάλιν παρέλαβον τὸν σάπωνα παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν, Ἑλλήνων ἀποικῶν, ἀπὸ δὲ τῆς Μασσαλίας ὁ σάπων ἐξηπλώθη καθ' ἅπασαν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ σάπων ἦτο ὑγρὸς, πιθωνῶς δὲ κατὰ τὸν Ἡ' αἰῶνα οἱ Ἀραβες, οἵτινες

ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι χημικοί, τὸν κατέστησαν στερεὸν προσθέσαντες αἶτανον, καὶ ἀντικαταστήσαντες τὸ λίπος δι' εἰλαίου.

Ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος σημαντικὸν ἐμπόριον σάπωνος ἐγένετο ἐν Μασσαλίᾳ, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦτο ἀντικείμενον πολυτελείας παρὰ τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, μόνον δ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων, ἧτοι ἀπὸ τοῦ IB' αἰῶνος ὁ σάπων κατέστη τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἐγενικεύθη. Οἱ Σταυροφόροι, ἐπανελθόντες ἐξ Ἀνατολῆς, εἰσήγαγον τὴν χρῆσιν τῶν ἀσπρορούχων, καὶ τὴν καθαριότητα, ἧτις κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἦτο ἄγνωστος ἐν Εὐρώπῃ οὐ μόνον παρὰ τῶ λαῷ ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πλουσίοις. Οἱ μεγιστάνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρὰ τὰ πολυτελεῆ ἐνδύματα καὶ τὰ πλούσια αὐτῶν ὄπλα, ἦσαν ὅμως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος σχεδὸν βάρβαροι, ἐπειδὴ δ' οἱ Σταυροφόροι εἰσήγαγον ἐν Εὐρώπῃ ἐξ Ἀνατολῆς παραλαβόντες αὐτήν, καὶ ἐπομένως τὴν χρῆσιν τοῦ σάπωνος, τὸ ἐμπόριον τοῦ εἶδους τούτου νῆξαν ἐκάστοτε ἐν Μασσαλίᾳ.

Ἀλλὰ τὴν Μασσαλίαν μετὰ τὸν IB' αἰῶνα ὑπεσκέλισαν ἐν τε τῇ κατασκευῇ καὶ τῇ ἐμπορίᾳ τοῦ σάπωνος ἡ Βενετία καὶ ἡ Σαβόννη, ὁ δὲ σάπων ἰδίως τῆς τελευταίας πόλεως ἀπέκτησε τοσαύτην φήμην, ὥστε ἡ ἰσχυρὰ γείτων αὐτῆς Γένουα, ζηλοτυπήσασα, ἀπεφάσισε νὰ τὴν καταστρέψῃ, καὶ πρὸς τοῦτο κατέφυγεν εἰς τὸ ἐπόμενον μέσον.

Ἡ Σαβόννη, ἔχουσα λιμένα ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἐξῆγεν εὐχερῶς τὸν σάπωνα αὐτῆς, ἡ δὲ Γένουα, ὅπως καταστρέψῃ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σάπωνος τῆς Σαβόννης ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀλίμενον. Ἐπομένως κατὰ τινα νύκτα εἴκοσι γενοῦνται γαλέραι πλήρεις λίθων κατέπλευσαν εἰς Σαβόννην καὶ ῥομφίαν τὸ φορτίον αὐτῶν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος αὐτῆς, οὗτω δὲ τὴν ἐπιούσαν οἱ τῆς Σαβόννης κάτοικοι εἶχον μὲν ἔτι λιμένα ἀλλ' ἄνευ ἐξόδου, τὸ ὅποιον παρέλυε τὸ τῆς ἐξαγωγῆς ἐμπόριον αὐτῶν.

Ἀλλὰ τὸ στρατήγημα τοῦτο δὲν ὠφέλησεν ἐπὶ πολὺ τὴν Γένουαν, διότι μετ' ὀλίγον, παρὰ τὰς προσπάθειάς τῆς Γερουσίας, ὑπεσκέλισεν αὐτὴν ἡ Μασσαλία, εἰς ἣν ἀποκλειστικῶς συνεκεντρώθη ἡ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγορὰς προμήθεια τοῦ σάπωνος.

N*

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφουσιν οἱ Καίριοι τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι μικρᾶς τιнос πόλεως τῆς Κοινωνικουτῆς προέβησαν εἰς πρωτότυπον καὶ λίαν ἀρχίνουον καινοτομίαν, ἐφαρμόζοντες τὰ ἐπιτύμβια εἰς τὴν στατιστικὴν. Ἄντι τῶν τετριμμένων καὶ ψευδῶν συνήθως καὶ ἀνωρελῶν ἐπὶ τῶν τάφων ἐπι-

γραφῶν ἐσκέφθησαν ὅτι λογικώτερον εἶνε νὰ χαράσσωνται ἐπ' αὐτῶν αἰονεὶ χρονικὰ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, ἐνδεικνύοντα τὴν ἡλικίαν, τὸ φύλλον, τὸ οἶκον, τὸ ἐπάγγελμα τῶν νεκρῶν, καὶ τὴν ἀσθένειαν ὑφ' ἧς ἀπέθανον. Ἡ πρότασις αὕτη ἐπεψηφίσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν συμβούλων, ἐχαρίχθη δὲ τὸ πρῶτον ἐπιτύμβιον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς πόλεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῦ ἴα συντάσσονται τοῦ λοιποῦ πάντα. Τὸ ἐπιτύμβιον ποιεῖται μνείαν τοῦ ὀνόματος τοῦ νεκροῦ, τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς κατοικίας του, τῆς κράσεως, τῶν ἐσωτερικῶν νόσων, τῆς τελευταίας νόσου, ἧτις ἐπήγαγε τὸν θάνατον, τῆς διαίτης, ἣν ἠκολούθησεν ἀσθενῶν, καὶ τέλος τὸ τοῦ ἱατροῦ μετὰ τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας του.

Ὡς ἐκ τοῦ τελευταίου μέτρου προβλέπεται ταχέως φυγάδευσις ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἱατρῶν ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἔχουσι τὴν ἀτυχίαν νὰ σημειῶνται συχνότερον ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλακῶς. Οἱ δὲ Καίριοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἀποδίδουσι τὴν ἐπίνοιαν τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου εἰς νέον ἱατρὸν, πλουσιώτερον εἰς ἰδέας ἢ εἰς πελάτας, ὅπως ἀπαλλαγῇ διὰ τούτου πολλῶν ἐπικυδῶν αὐτοῦ ἀντιπάλων.

Δυὸ αἰῶνες ἄρτι συνεπληρώθησαν, ἀφ' ἧς Ὀλλανδὸς τις χρυσοχόος κατασκεύασε τὴν πρώτην δακτυλῆθραν, ἧτις εἶνε σήμερον τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ τὴν ραπτικὴν καὶ τότε προφανῶς κατασκευάσθη ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας.

Φρέατα βαρόμετρα. Τὸ χωρίον Meyrin ἐν τῷ νομῷ τῆς Γενεύης κατέχει πλεῖστα φρέατα, ἅτινα παρὰδόξως χρησιμεύουσιν ὡς βαρόμετρα εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου. Τὰ ἐγκαταλειμμένα ταῦτα φρέατα ἔχουσι μέγα βάθος, εἶνε δ' ἐντελῶς κεκλεισμένα ὑπὸ πλακῶν εἰς τινα ἐξ αὐτῶν κατέστησαν ὅπως περιφέρειαι 10 ἑκατοστομέτρων περίπου, καὶ ἰδοὺ ἀκριβεῖς ὑποδείκναι τοῦ καιροῦ ὅταν ἐλαττοῦται ἡ πίσις, ὁ ἐσωτερικὸς ἀῆρ ἐκκεντρῶς τοῦ φρέατος, μεταδίδων ὠρισμένον ἦχον εἰς συρίκτραν τεθειμένην ἐπὶ τοῦ στομίου ἢ κηκοκαίρια προφανῆς, καὶ λαμβάνονται αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις. Ἐὰν τουναντίον αὐξάνῃ ἡ πίσις, διασπορτικὸς ἦχος ἀπὸ τῆς συρίκτρας εἰδοποιεῖ τοὺς γείτονας ὁ καιρὸς εἶνε εὐνοϊκός, καὶ δύνανται ἀκωλύτως νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς τὰς ἐργασίας τῶν.

Ὁ κ. Γεώργιος Ἰαπετιδῆς μεταβαίνει ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰνοβαρῆς. Ὅπως δὲ μὴ ἀκούσθῃ ποσῶς, ἐξάγει ἀπὸ τοῦ προδόμου τὰ ὑποδήματά του καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἀλλ' ὁ τρίγωνος τῆς θύρας ἐξυπνᾷ τὴν κοιμημένην σύζυγον. Ὁ Αἰαπετιδῆς, φημιζόμενος διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος, τρέχει τάχιστα εἰς τὸ λίκνον καὶ ἀρχίζει νὰ κινῇ αὐτὸ διὰ τοῦ ποδὸς ψιθυρίζων νανούρισμά τι.

—Τί κάνεις ἐκεῖ τέτοια ὦρα, Γεώργη; τῷ λέγει ἡ σύζυγος.

—Δυὸ ὦραις κάθομαι τώρα καὶ κουνῶ τὸ παιδί τοῦ ἔκλαιε.

—Καλὲ τί λές, ἄνδρα μου; ἐγὼ τὸ παιδί τῶχω ἐδῶ καὶ κοιμάται!

—!!! ....